

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
БАЊА ЛУКА
Број: 57 0 Пс 008030 18 Рев
Бања Лука, 24.4.2018. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија, Стаке Гојковић као предсједника вијећа, Росе Обрадовић и Јадранке Станишић, као чланова вијећа, у правној ствари тужитеља У. Б. а.д. Б.Л., кога заступа Адвокатска фирма „С.С. и А.С.“ ортачко друштво Б.Л., против тужене З.з. Г., коју заступа И.Ђ., адвокат из Г., ради исплате кредита, вриједност спора 74.770,43 КМ и по противтужби тужене-противтужитеља З.з. Г., против тужитеља-противтуженог У. б. а.д. Б.Л., ради исплате, утврђења ништавости уговора о преносу имовине, потраживања и обавеза, раскида уговора и успоставе земљишно књижног стања, вриједност спора 76.850,31 КМ, одлучујући о ревизијама тужитеља и тужене против пресуде Вишег привредног суда у Бањој Луци број 57 0 Пс 008030 16 Пж од 26.9.2017. године, на сједници одржаној 24.4.2018. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизије се одбијају.

Захтјеви тужитеља и туженог за накнаду трошкова ревизионог поступка, се одбијају.

Образложење

Првостепеном пресудом Окружног привредног суда у Бањој Луци број 57 0 Пс 008030 11 Пс 2 од 28.6.2016. године: обавезана је тужена да тужитељу, на име главног дуга и уговорене камате исплати износ од 72.780,26 КМ са законском затезном каматом од 1.4.2004. године до исплате и законске затезне камате од 30.9.2002. године до 31.12.2003. године у износу од 1.967,08 КМ; одбијен је противтужбени захтјев тужене да се утврди да је ништав уговор о преносу имовине, потраживања и обавеза закључен 26.3.2002. године између П. б. а.д. Г., Н. б.б. а.д. Б.Л. (предник тужитеља) и Агенције за ... РС; одбијен је приговор компензације тужене-противтужитеља (даље: тужена) да се утврди да је основано потраживање тужитеља-противтуженог (даље: тужитељ) по основу уговора о кредиту број 949/999 и 950/99, оба од 11.3.1999. године у износу од 72.780,26 КМ са законском затезном каматом од 1.4.2004. године и у износу од 1.967,08 КМ, те да се утврди да је основано потраживање тужене у износу од 74.770,43 КМ, са каматом од 26.3.2002. године до исплате и да се изврши пребијање потраживања; одбачен је приговор компензације да се утврди да је основано потраживање тужене према тужитељу у дијелу разлике између 76.850,31 КМ и износа од 74.770,43 КМ и одбијен је противтужбени захтјев тужене да јој тужитељ исплати износ од 2.102,97 КМ, као разлику износа од 76.850,31 КМ и износа од 74.770,43 КМ.

Истом пресудом усвојен је противтужбени захтјев тужене за раскид: уговора о кредиту број 2155/99, закљученог 2.6.1999. године између П. б. а.д. Г., као даваоца кредита и тужене, као корисника кредита, овјерен 11.6.1999. године код Основног суда у Градишци под бројем I-ОВ-1244/99; уговора о јемству закљученог између П. б. а.д. Г., као повјериоца и тужене, као јемца закљученог 2.6.1999. године, овјерен код Основног суда у Градишци под бројем I-ОВ-1245/99 дана 11.6.1999. године; и уговора о хипотеци број 2155/99 закљученог 2.6.1999. године између П. б. а.д. Г., као хипотекарног повјериоца и тужене, као хипотекарног дужника, овјерен код Основног суда у Градишци под бројем I-ОВ-1243/99 дана 11.6.1999. године.

Слиједом наведеног, наложено је Републичкој управи за геодетске и имовинско правне послове брисање земљишно књижног стања насталог на основу наведених уговора о хипотеци и уговора о јемству од 2.6.1999. године и рјешења Основног суда у Градишци број Дн-435/1999 од 29.6.1999. године и успостава ранијег земљишно књижног стања на начин, да се брише заложно право-хипотека на некретнинама к.ч. 526/1 Улица ..., двориште и аутобуска станица, укупне површине 724 м², уписане у Ц лист зк.ул. број 172 к.о. Г. град уписано у корист Н. б.б. а.д. Б.Л.. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Другостепеном пресудом Вишег привредног суда у Бањој Луци број 57 0 Пс 008030 16 Пж од 26.9.2017. године жалба тужене је одбијена и првостепена пресуда у усвајајућем дијелу захтјева тужитеља, одбијајућем дијелу противтужбеног захтјева тужене и одбијајућем дијелу њеног приговора компензације потврђена, а жалба тужитеља је одбијена и та пресуда, у усвајајућем дијелу противтужбеног захтјева и одлуке о трошковима поступка је потврђена и одбијени су захтјеви странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Тужитељ ревизијом побија другостепену пресуду у дијелу у којем је његова жалба одбијена, због повреда одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права и предлаже да се нижестепене пресуде у том дијелу преиначе, уз накнаду трошкова према трошковнику и на име састава ревизије у износу од 1.535,62 КМ, или да се исте укину и предмет врати првостепеном суду на поново суђење.

Тужени у одговору на ревизију тужитеља предлаже да се ревизија одбаци као недозвољена или одбије као неоснована, уз накнаду трошкова састава одговора на ревизију у износу од 1.312,50 КМ.

Тужени ревизијом и допуном ревизије другостепену пресуду побија у одбијајућем дијелу противтужбеног захтјева и приговора компензације, из разлога прописаних одредбом члана 240. Закона о парничном поступку и предлаже да се побијана пресуда преиначи тако, да се његова жалба усвоји и првостепена пресуда преиначи усвајањем приговора компензације и противтужбеног захтјева, уз накнаду трошкова састава ревизије у износу од 1.312,50 КМ.

Тужитељ у одговору на ревизију туженог предлаже да се ревизија одбије уз накнаду трошкова састава одговора на ревизију у износу од 1.535,62 КМ.

Ревизије нису основане.

Тужитељ тужбеним захтјевом тражи исплату износа од 74.747,34 КМ са каматама, а захтјев темељи на уговору о преносу имовине, потраживања и обавеза закљученог 26.3.2002. године између П. б. а.д. Г., Н. б.б. а.д. Б.Л. и Агенције за ... РС, а тужена противтужбеним захтјевом тражи, да се утврди ништавост тог уговора и основаност предметног потраживања тужитеља и потраживања тужене у износу од 76.850,31 КМ и да се усвајањем приговора пребијања тих потраживања усвоји захтјев тужене за исплату износа од 2.102,97 КМ; да се раскину уговори о кредиту, о јемству и о хипотеци, сви од 2.6.1999. године, закључени између П. б. а.д. Г. и тужене и да се успостави земљишно књижно стање заложених некретнина какво је било прије закључења наведених уговора.

Расправљајући о захтјевима парничних странака првостепени суд је утврдио: да су П. б. д.д. Г. (давалац кредита) и тужена (корисник кредита) дана 11.3.1999. године закључили уговоре о кредиту број 949/99 на износ од 19.309,04 КМ и број 950/99 на износ од 90.116,87 КМ (по којима су тужној та средства и исплаћена), а да су 2.6.1999. године закључили уговор о кредиту број 2155/99, овјерен 11.6.1999. године код Основног суда у Градишци под бројем I-Ов-1244/99, којим се П. б. а.д. Г. обавезала туженој ставити на располагање износ од 250.000,00 КМ (који уговор није реализован), а као средства обезбјеђења тог кредита, поред изјаве тужене о јемству број I-Ов-1246/99, закључили су и уговор о јемству којим тужена, враћање кредита - јемчи имовином уписаном у п.л. број 993 к.о. Г. – град, к.ч. 526/1 и 526/1/1 и уговор о хипотеци од 2.6.1999. године број 2155/99 овјерен 11. 6.1999. године код Основног суда у Градишци под бројем I-Ов-1243/99; да је рјешењем Основног суда у Градишци број Дн-435/99 од 29.6.1999. године дозвољено полагање исправа, ради укњижбе заложног права на наведеним некретнинама тужене уписаним у п.л. 993 к.о. Г.-град, у корист П. б. д.д. Г. за кредит „који ће тужена примити у износу од 250.000,00 КМ“; да је тужена у п.л. број 993. уписана као посједник тих некретнина и да су исте уписане као друштвена својина; да је над П. б. а.д. Г. 21.12.2001. године отворен поступак привремене управе, рјешењем Агенције за ... РС број 03-31-429/02 од 1.4.2002. године отворен је ликвидациони поступак а 22.5.2003. године - стечајни поступак који је закључен рјешењем Основног суда у Бањој Луци број Ст-482/03 од 4.3.2010. године; да су 26.3.2002. године П. б. а.д. Г., Н. б.б. а.д. Б.Л. и Агенције за ... РС закључили уговор о преносу имовине, потраживања и обавеза (даље: уговор о преносу) по којем П. б. а.д. Г. преноси на Н. б.б. а.д. Б.Л. (предник тужитеља) право својине на некретнинама ближе означеним у члану 4. став 2. алинеја 3. уговора, а Н. б.б. а.д. Б.Л. се обавезала да ће преузимање имовине из додатка А) и Б), који чине прилоге поменутог уговора извршити тако, што ће преузети обавезе које П. б. а.д. Г. има према својим повјериоцима на дан 28.2.2002. године у износу од 1.341.691,80 КМ, као и њена потраживања набројана у додатку Б) уговора о преносу (међу којим је и потраживање у односу на тужену на име поврата кредита по уговорима број 949/99 и 950/99 од 11.3.1999. године у износу од 89.621,71 КМ); да је предник тужитеља обавијестила тужену о закључењу уговора о преносу након чега су, по захтјеву тужене, регулисали њене обавезе по уговорима о кредиту од 11.3.1999. године; да је рјешењем Основног суда удруженог рада у Бањој Луци број У/И-1356/89 од 1.1.1990. године извршен упис у судски регистар П. б. д.д. Б.Г. (чији је оснивач и тужена) и да оснивачки капитал тужене на дан 30.6.1999. године износи 1.121.512,01 КМ; да је рјешењем Основног суда у Бањој Луци број 071-0-Рег-08-001077 од 27.5.2008. године у судски регистар уписана промјена назива Н. б.б. а.д. Б.Л. у назив УС В. а.д. В.Л. (тужитељ), да према налазу финансијског вјештака, Т.З. неизмирена обавеза тужене по оба кредита од 11.3.1999. године на дан 26.3.2002. године износи 89.621,71 КМ, а након уплате главнице од 23.899,13 КМ и камата од 10.977,33 КМ, неизмирено потраживање на дан 31.3.2004. године износи 74.747,35 КМ; да је финансијски вјештак Д.Д. нашао; да је учешће тужене у акцијском капиталу П. б. а.д. Г.

17,404% и да би туженој по том основу припало 16.333,31 КМ до 76.850,31 КМ остатка имовине банке; да је вриједност имовине наведене банке коју је предник тужитеља преузела уговором о преносу „подцијењена“ најмање за износ од 339.867,66 КМ а према просјечној књиговодственој вриједности некретнина на подручју Г. та разлика износи 687.585,66 КМ; да према потврди Централног ... РС број 5/15 од 16.1.2015. године тужена на дан 26.2.2002. године није имала отворен власнички рачун код наведеног регистра, а према акту истог регистра од 28.1.2015. године П. б. а.д. Г. „никада није регистровала хартије од вриједности“; и да је тужитељ тужбу у овој парници поднио 10.5.2004. године, а тужена противтужбу 16.6.2009. године.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је одбио противтужбени захтјев тужене за утврђење ништавости уговора о преносу од 26.3.2002. године налазећи, да пренос имовине, потраживања и обавеза, извршен побиганим уговором у смислу одредбе члана 436. Закона о облигационим односима ("Службени лист СФРЈ", број 29/78, 39/85 и 57/89, те "Службени гласник Републике Српске" број 17/93, 3/96 и 39/03 и 74/04, даље: ЗОО) није забрањен и да је тужена обавијештена о извршеном преносу (члан 438. ЗОО) и да се томе није противила. Након што је тужена по закључењу наведеног уговора преднику тужитеља уплатила по уговорима о кредиту број 949/99 и 950/99 од 11.3.1999. године главницу у износу од 20.899,13 КМ и уговорене камате у износу од 10.977,33 КМ, обавезао је тужену да тужитељу исплати преостали износ од 72.780,26 КМ са законском затезном каматом од 1.4.2004. године до исплате и износ од 1.976,08 КМ на име законске затезне камате за период од 30.9.2002. године до 31.12.2003. године.

У погледу приговора компензације који тужена заснива на потраживању акцијског капитала уложеног у П. Б. а.д. Г. и противтужбеног захтјева за утврђење да је основано потраживање тужитеља у односу на тужену у укупном износу од 74.747,34 КМ и потраживање тужене у односу на тужитеља у износу од 76.850,31 КМ и да се након пребијања тих потраживања обавезе тужитељ да туженој исплати износ од 2.102,97 КМ исти суд је закључио, да у ситуацији када акције тужене (у акцијском капиталу наведене банке), као хартије од вриједности нису регистроване у Централном ... РС и да вјештаку Д.Д. није презентована документација за процјену вриједности имовине тужене (која би била предмет пребијања), да тужена није доказала основаност приговора компензације. Зато је наведени приговор одбио као неоснован а одбацио је, као недозвољен, компензациони приговор тужене у дијелу у којем је потраживан износ преко износа од 74.770,43 КМ и одбио је противтужбени захтјев за исплату износа од 2.102,97 КМ.

Насупрот наведеном, првостепени суд је усвојио противтужбени захтјев тужене за раскид уговора о кредиту број 2155/99 од 2.6.1999. године, уговора о јемству и о хипотеци наводећи, да уговор о кредиту у износу од 250.000,00 КМ није исплаћен туженој, па како су испуњени услови за раскид тог уговора због неиспуњења, раскинута су и преостала два уговора која су акцесорне природе у односу на уговор о кредиту, а слиједом тога је усвојен и противтужбени захтјев у дијелу којим је наложено Републичкој управи за ... брисање земљишно књижног стања насталог по основу тих уговора и успостава стања у погледу некретнина које су предмет уговора о јемству и уговора о хипотеци у земљишним књигама, какво је било прије провођења тих уговора.

Другостепени суд је прихватио чињенична утврђења и правне закључке првостепеног суда, па је жалбе тужитеља и тужене одбио и првостепену пресуду потврдио.

Одлуке нижестепених судова су правилне и законите.

Правилно су нижестепени судови примијенили материјално право када су одбили противтужбени захтјев тужене да се утврди да је ништав уговор о преносу имовине потраживања и обавеза закључен 26.3.2002. године између П. б. а.д. Г. и Н. б.б. а.д. Б.Л. (предник тужитеља).

Наиме, уступање потраживања је уговор којим повјерилац (уступилац) преноси своје потраживање према дужнику на треће лице, као пријемника. Сагласно наведеној законској одредби П. б. а.д. Г. је (као повјерилац) пренијела, између осталог, и своје потраживање према туженој које проистиче из уговора о кредиту број 949/99 и 950/99, оба од 11.3.1999. године, на Н. б.б. а.д. Б.Л.. Како уступање потраживања производи правно дејство и према дужнику који не учествује у закључењу овог уговора, а не ради се о случају за који је пренос законом забрањен (члан 436. став 2. ЗОО), за правну ваљаност уговора, не захтијева се пристанак дужника да се изврши пренос на новог повјериоца, јер се преносом потраживања ништа не мијења у положају дужника. Према члану 438. став 1. ЗОО за пренос потраживања није потребан пристанак дужника, али је уступилац дужан обавијестити дужника о извршеном уступању, за које обавјештење закон не предвиђа одређену форму, а са обавјештењем уступеоца изједначава се, у погледу обавезе дужника, свако његово сазнање о извршеном уступању.

Према утврђењу нижестепених судава које сагласно одредби члана 240. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Српске“, број 58/03 до 61/13, даље: ЗПП) не може бити предмет побијања у ревизионом поступку, тужена је обавијештена (од стране предника тужитеља) о извршеном уступању, што произлази из дописа тужене број 09/С-165/04 од 21.2.2004. године у којем, позивом на усмене разговоре тражи, да јој предник тужитеља продужи рок плаћања обавеза доспјелих до краја 2003. године. То произлази и из одлуке предника тужитеља од 9.3.2004. године о одобрењу „сторнирања“ законске затезне камате..., и репрограма враћања, сагласно „приједлогу тужене за реструктурирање обавеза“. Сама чињеница да је тужена од 10.7.2002. године до 16.4.2003. године преднику тужитеља уплатила на име главнице по основу наведена два уговора од 11.3.1999. године износ од 23.899,13 КМ и уговорену камату (за период од 30.6.2002. године до 31.3.2004. године) у износу од 7.057,68 КМ, потврђује закључак нижестепених судава да је тужена обавијештена о уступању потраживања по поменутим уговорима о кредиту. Осим тога, иако је обавјештење (а не сагласност, како тужена у ревизији тврди), у обавези уступеоца (овдје П. б. а.д. Г.), на чему тужени у ревизији неосновано инсистира, дужничково понашање и његов однос према уступеоцу и пријемнику, закон није везао само за обавјештавање о извршеном уступање потраживања, већ и за чињеницу да ли је дужник (тужена) био савјестан, то јесте, да ли је тужена знала да је потраживање уступљено, које сазнање је потврдила наведеном преписком са предником тужитеља и чином отплате кредита уступеоцу, па се ревизиони наводи у овом правцу указују неоснованим.

Према томе, наведени уговор о преносу којим је на предника тужитеља пренесена, не само имовина, него и потраживање П. б. а.д. Г. (члан 4. став 3. и додатак Б) истог уговора), међу којим је и потраживање по уговорима о кредиту број 949/99 и 950/99 оба од 11.3.1999. године, као и обавезе које та банка има према својим повјериоцима у износу наведеном у члану 9. уговора, није противан принудним прописима. Стога, супротно ревизионим наводима тужене, уговор о преносу представља ваљан правни основ за обавезивање тужене да тужитељу исплати износ од 72.780,26 КМ са законском затезном каматом од 1.4.2004. године до исплате и износ од 1.976,08 КМ на име законске затезне

камате за период од 30.9.2002. године до 31.12.2003. године.

Стоје наводи ревизије тужене да су према налазу вјештака Д.Д. објекти наведени у А/1 додатку уговора о преносу приказани у већој површини (за 143,07 м²) у односу на стварно стање, а да у уговор није унесен пословни простор површине 403 м² и да је тиме вриједност имовине П. б. а.д. Г. која је предмет побијаног уговора о уступању „подцијењена“ у односу на њену стварну вриједност, што је могло бити од значаја за намирење стечајних повјерилаца (па и тужене као акционара те банке са око 18 % вриједности капитала у структури њеног капитала). Међутим, иако ови наводи не могу исходити другачију одлуку у овом спору ваља рећи, да тужена након отварања стечајног поступка над имовином П. б. а.д. Г. (ни након тога), уговор о преносу није побијала у смислу одредбе члана 280. ЗОО, него је ништавост истог затражила противтужбеним захтјевом, тек у овој парници.

Не могу се прихватити ревизиони наводи тужене да је уговор о уступању требало тумачити према одредби члана 99. и 100. ЗОО, јер су одредбе тог уговора јасне и нема основа за њихово тумачење, примјеном ових законских одредби.

Према одредби члана 336. ЗОО дужник може пребити потраживање које има према повјериоцу са оним што овај потражује од њега, ако ова потраживања гласе на новац или друге замјенљиве ствари истог рода и исте каквоће, и ако су оба доспјела.

Акцијски капитал представља номиналну вриједност издатих акција, а акције су хартије од вриједности (члан 4. Закона о хартијама од вриједности „Службени гласник Републике Српске“ број 4/02). По ставу 2. овог члана акције су власничке хартије од вриједности које емитује акционарско друштво. Хартије од вриједности емитоване у складу са Законом о хартијама од вриједности емитент је дужан регистровати у Централном регистру хартија од вриједности (члан 6. истог закона), а према одредби члана 8. став 1. тог закона, права и обавезе из хартија од вриједности стичу се и преносе уписом на рачун стицаоца у Централни ....

С обзиром да према рјешењу Основног суда у Бањој Луци од 26.10.2000. године о упису у судски регистар акцијског капитала П. б. а.д. Г. од 26.2.2002. године (са којим даном су уговором о преносу преузете обавезе те банке), према налазу вјештака Д.Д., акције тужене (задружни капитал) у капиталу те банке износи 17,404 %, и да исте, према утврђењу нижестепених судова нису регистроване у Централном ... РС тиме, а ни из разлога што се – сагласно напријед наведеном, овдје не ради о потраживању истог рода (када је ријеч о потраживању тужитеља за поврат новчаног износа кредита и потраживању тужене из основа акцијског капитала), супротно наводима ревизије тужене, наведени акцијски капитал не може бити предмет компензације. Како су судови приговор компензације и противтужбени захтјев одбили из ових разлога и због недоказаности вриједности имовине наведене банке а не само због застарјелости потраживања (члан 374. ЗОО), без значаја је за правилност одлуке указивање у ревизији тужене на погрешну примјену наведене одредбе при одлучивању о истакнутом приговору тужитеља о застарјелости предметног потраживања тужене.

Осим тога, код утврђења да туженој сразмјерно структури задружног капитала (од 17,404 %) у укупном капиталу П. б. а.д. Г. припада 16.333,31 КМ до 76.850,31 КМ, и под условом да су акције тужене емитоване и регистроване у одговарајућем регистру и да могу бити предмет пребијања са потраживањем тужитеља у износу од 74.770,43 КМ,

предмет пребијања не би могао бити акцијски капитал утврђен у наведеном распону, него у тачно одређеном новчаном износу. Из наведених разлога, нема основа у проведеним доказима ни тврдња ревизије тужене о основаности приговора компензације и противтужбеног захтјева, по основу стицања без основа (члан 210. ЗОО).

Потврда од 31.12.1989. године о упису дионица на име АИПК ЗЗ „Б.Г.“ достављена уз допуну ревизије тужене представља нову чињеницу и нови доказ, који се према одредби члана 242. ЗПП не може, са основом износити и предлагати у ревизији, јер се не односи на повреду одредаба парничног поступка учињене пред другостепеним судом.

Нижестепени судови су правилно оцијенили проведене доказе, а другостепени суд је одговорио на жалбене наводе тужене који су од одлучног значаја (у ревизији се не наводи које жалбене наводе суд није оцијенио) и побијану пресуду је образложио на начин прописан чланом 191. став 4. ЗПП, па се не могу прихватити основаним приговори ревизије тужене да су судови „фаворизујући“ доказе тужитеља, починили повреду одредбе члана 209. ЗПП, у вези са члановима 8., 123. 231. и 240. ЗПП, као ни наводи да у ставу 1. изреке првостепене пресуде недостаје правни основ за усвајање тужбеног захтјева тужитеља, јер недостатак законске норме (и под условом да је њено навођење нужно у изреци, што овдје није случај), сам по себи, одлуку не чини незаконитом.

Насупрот наведеном правилно су нижестепени судови судили када су противтужбени захтјев тужене у преосталом дијелу, усвојили.

У овом случају П.б. а. д. Г., није исплатила туженој на име кредита износ од 250.000,00 КМ који је, као предмет уговора, назначен у уговору о кредиту број 2155/99 закљученом 2.6.1999. године између наведене банке и тужене за који износ су, поред изјаве тужене о јемству, као средство обезбјеђења исте странке закључиле уговор о јемству и уговор о хипотеци, оба од 11.6.1999. године. Како уговор о кредиту није реализован остварени су услови за раскид истог, због неиспуњења (члан 124. ЗОО), при чему није од утицаја околност што је у члану 4. уговора наведено да су сви уговори о кредиту закључени између уговорних страна у складу са тим уговором, а везано за обезбјеђење поврата кредита наслањају на уговор о хипотеци, јер уговором о хипотеци није обезбијеђено потраживање које је предмет уговора број 949/99 и 950/99 од 11.3.1999. године, како то тужени неосновано тврди у ревизији.

Ни ревизиони наводи тужитеља, у чему се ревизија добрим дијелом исцрпљује, да је наведени уговор о кредиту број 2155/99 од 2.6.1999. године „оквирни уговор“ и да га нижестепени судови погрешно посматрају, одвојено од поменутих уговора о кредиту од 11.3.1999. године, не доприносе другачијем пресуђењу. Та тврдња не произилази ни из једног доказа, јер сваки од ова три уговора су индивидуално одређена, по броју и датуму закључења наведених уговора, правима и обавезама уговорних страна - првенствено по предмету назначеном у члановима 1. тих уговора.

Према начелу акцесорности (зависност хипотеке од потраживања) хипотека и потраживање чине нераздвојну цјелину (члан 63. Закона о основним својинско-правним односима „Службени лист СФРЈ број 6/80 и 36/90, те „Службени гласник Републике Српске“, број 38/03), па како не постоји потраживање тужитеља (као правног сљедника пружаоца потраживања П. б. а.д. Г.) у износу од 250.000,00 КМ из основа уговора о кредиту од 2.6.1999. године, ни хипотека није настала, слиједом чега су уговор о јемству и уговор о хипотеци, без правног дејства.

Надаље, и под условом да је наведени уговор о кредиту реализован, с обзиром да су уговором о јемству и о хипотеци, као средство обезбјеђења заложене некретнине из пл. 993 к.о. Г.-град, које су у државној својини, што је изричито забрањено одредбом члана 91. став 2. тада важећег Закона о земљорадничким задругама („Службени гласник Републике Српске“ број 18/99), ови уговори су ништави (члан 103. ЗОО у вези са чланом 91. став 2. Закона о земљорадничким задругама). Међутим, како су правне посљедице ништавости и раскида уговора исте и како се противтужбеним захтјевом тражи раскид наведених уговора, ревизиони наводи тужитеља да је уговором о хипотеци од 2.6.1999. године успостављеној у корист П. Б. а. д. Г., обезбјеђено и потраживање исте банке у односу на тужену по уговорима од 11.3.1999. године, нису од значаја за одлуку у овом спору.

Као као правне посљедица раскида уговора о кредиту, о јемству и о хипотеци, судови су правилно судили када су наложили Репулбичкој управи за ... брисање уписа у земљишним књигама извршеног на темељу тих уговора и успоставу ранијег земљишно-књижног стања у погледу некретнина које су предмет уговора о јемству и уговора о хипотеци какво је било прије тог уписа.

Према свему наведеном, а на основу одредбе члана 248. ЗПП, ревизије тужитеља и тужене су одбијене као неосноване.

Како су ревизије тужитеља и туженог одбијене, одбијени су и њихови захтјеви за накнаду трошкова састава одговора у износу од по 1.312,50 КМ, насталих поводом изјављених ревизија (члан 397. став 1. ЗПП).

Предсједник вијећа
Стака Гојковић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић